

”סחתיין על המבצע המוצלח, מיקי: כל החבר'ה בפלוגה מדברים על מה שעשיתם אתמול בלילה, שמעתי שממש הובלת את הכוח בצורה מדויקת אל היעד. פעולה חלקה, באמת כל הכבוד.”
 ”תשמע, דוגרי, זה היה ממש נס.”
 ”אתה מתכוון נס שלא קרה שום דבר?”
 ”גם.” ”מה גם?”

”אני מתכוון שעצם התכנון של הפעולה הזאת הוא נס מדהים. אין לי מושג מאיפה קיבלתי את האומץ הזה לקבל עליי ועל החיילים שלי את המבצע. זה כאילו איזו רוח גבורה כזאת שרתה עליי באותו רגע. קשה לי להסביר את זה. אבל האמת, עכשיו נזכרתי שקראתי על זה פעם באיזה ספר. שהנס לא חיבי להתגלות כמו איזו קריעת ים סוף. גם רעיון יצירתי שצץ פתאום לאחד המפקדים הוא סוג של נס, נס שמופיע בדרך הטבע. אז מה שהרגשתי היה משהו כזה...”

”ועל הגבורות ועל התשועות ועל המלחמות” גבורת החשמונאים לקום ולהילחם נגד היוונים גם היא נס, נס טבעי. לפעמים נדמה לאדם שהישועה צומחת על ידי ההשתדלות שלו בלבד, על ידי חכמתו, מקצועיותו, תבונתו וכישוריו המבורכים. ואכן, מותר ויכול האדם לומר: ”כחי נעצם נדי עשה לי את החיל הזה”. רק חשוב שלא ישכח את המשך הפסוק: ”וַיִּזְכְּרֵתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא הַנִּתֵּן לָךְ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חַיִּל”. כך גם בכל הצלחה שלנו, בכל רעיון יצירתי שעמלנו עליו זמן רב. אפשר להסביר כל דבר באופן רציונלי, הגיוני ושכלי. אך במבט זה ממש אפשר אפילו להכחיש נס על טבעי. האמונה חושפת שגם ההצלחות הקטנות שלנו, אלה שכביכול אנו עושים בכוחות עצמנו, הן בסיוע מאת הבורא. נסים נסתרים שנשלחים אלינו מאת ריבון כל העולמים. אולי לכן דווקא בחג שבו אנו חוגגים את הניצחון על המבט האנליטי-שכלי, זה שמנתח כל דבר בכוח ההיגיון בלבד, אנו ממליים שגם הניצחון במלחמה, זה שנראה טבעי, הוא בעצם נס אלוהי נסתר.

סֵפֶסֶף הַבַּא אֶרְיָאִישׁוּ הַחֲלָאָה בַּשָּׁהוּ, הִי הוּבֵא אֶל בְּגִינָה או בְּנִינָה בְּדָה.

וְלֵךְ עֲשִׂיתָ שֵׁם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ.
 חשבו לרגע מה היה קורה אם לא היו לבני אדם שמות. כל מיני אנשים מסתובבים להם בעולם, חסרי שם. מעניין, הא? ומה אם אתם רוצים לקרוא לחבר שלכם? ”היי אתה! מה כולכם מסתובבים? התכוונתי אליך, לא, לא! אלק...” בקיצור, בלגן רציני, מזל שיש לנו שמות. השם שלנו הוא הדרך שבה אנחנו מתגלים לאחרים. ללא שם לא היו יכולים לפנות אלינו, על אף שאנחנו – מצד עצמנו – יכולנו להסתדר לא רע גם בלי שם. כך למשל, אדם טוב וזכה לשם טוב. השם שלו הוא ההתגלות של האדם הזה בעולם, למרות שהוא טוב גם בלי השם הטוב שלו.

השם של ה' הוא הדרך שבה הוא מתגלה בעולם. כשהמצב הרוחני של עם ישראל לא טוב, שמו של ה' מתחלל. לכן נהוג לומר 'חילול השם'. זה לא חילול ה', כי את ה' אי אפשר לחלל. הוא מעל לכל פגיעה של חטא שאנו עושים. אך שמו של ה' מתחלל על ידי מעשים לא טובים שלנו. התגלותו של ה' בעולם איננה שלמה. לכן, על ידי ניצחון החשמונאים על היוונים וטיהור בית המקדש מחדש, חזר שמו של ה' להיות גדול וקדוש בעולם.

מנהג אשכנז - הגברים, הנשים והקטנים | הלכות

למנהג אשכנז, כדי להיות 'מהדרין מן המהדרין' צריך שכל אחד מבני הבית ידליק חנוכייה משלו בברכה. לפי מנהג זה ביום הראשון כל אחד מדליק נר אחד, ובשמיני כל אחד מדליק שמונה. ואין חוששים שלא ידעו את מספר הנרות של אותו יום, מפני שמקפידים להפריד את החנוכיית ז' מזו. גם קטנים שהגיעו לחינוך מדליקים נרות בברכה, וגיל חינוך הוא בערך מגיל שש, שאז הם מבינים את סיפור הנס ומצווה.

נשים נשואות נהגו שלא להדליק נרות, מפני שהדלקת בעליהן נחשבת כהדלקה שלהן, ש"אשתו כגופי". ובהרבה בתים גם בנות שהגיעו לחינוך ונעדרות נהגו שלא להדליק נרות. מכל מקום אם ירצו להדליק, רשאיות להדליק בברכה. ונראה שטוב לעודד את הבנות שהגיעו לחינוך להדליק נרות לפחות עד הגיען לבת מצווה, כי ההדלקה מקשרת אותן לתורה ולמצוות. ואם ירצו להדליק גם אחר כך, תבוא עליהן ברכה. אפילו אישה שבעלה מדליק נרות, אם תרצה למרות המנהג להדליק בעצמה – רשאית להדליק בברכה. (מתוך 'פניני הלכה' זמנים יב, ד)

